➲

Cât despre „poeţii romantici cărora Eminescu le datorează cel mai mult", aceştia sunt Novalis, Tieck şi Eichendorf, spune eseistul.

Al doilea drum al surselor eminesciene „este cel al marilor clasici germani, Goethe şi Schiller, care n-au încetat să fie tovarăşii de vis şi de suferinţe ai poetului, în peregrinările sale de-a lungul pământului românesc" (ibid., p. 76). Dintre aceştia doi, „influenţa lui Goethe (…) a fost mai adâncă decât se poate bănui la întâia privire." (ibid., p. 80).

Cel de al treilea drum al inspiraţiei lui Eminescu este „cel al împrumuturilor întâmplătoare, făcute de către Eminescu de la poeţii mediocri, dar la care el găsea câte o floare rară, pe care o planta apoi în grădina poeziei sale, dându-i o viaţă nouă şi valoare superioară." (ibid., p. 76). De pildă, poezia *La steaua* este elaborată prin prelucrarea unei poezii semnate de Gottfriend Keller, iar poezia *Veneţia* este inspirată dintr-un sonet al lui Cajetan Cerri, deşi I.E. Torouţiu arată (în volumul *Pagini de istorie şi critică literară*, 1936), că *Veneţia* este doar o traducere făcută de către Eminescu.

Încheierea la această poetică a influenţelor literare sună astfel: „(…) trebuie să recunoaştem că din contactul său cu această cultură (germană, p.m.) ies în vileag trei însuşiri capitale ale sale: independenţa de atitudine, eclectismul rafinat în alegerea izvoarelor şi puterea de asimilare până la absorbirea integrală a motivului literar folosit de poet. (…). Din fuziunea spiritului german cu geniul creator al lui Eminescu, a luat naştere o operă literară a cărei temeinicie creşte cu trecerea timpului." (ibid., p. 87).

Dar temeinicia poeziei lui Eminescu „creşte cu trecerea timpului", pentru că în timp ce sursa germană se estompează tot mai mult (de vreme ce noi o cunoaştem foarte puţin sau nu o cunoaştem deloc!), originalitatea lui Eminescu ne apare tot mai puternică...

Pe de altă parte, este greu de spus că „opera literară" eminesciană, în care se include desigur şi poezia lui Eminescu, rezultă din „fuziunea spiritului german cu geniul creator al lui Eminescu", aşa cum afirmă Ion Sân-Giorgiu, pentru că Eminescu are fără îndoială şi poezii care nu sunt influenţate de literatura germană.

Într-o altă lucrare, *Eminescu und der deutske geist* (1936, 24 p.), care reprezintă transformarea în conferinţă a eseului *Eminescu şi spiritul german* (1934), Ion Sân-Giorgiu afirmă că „Pretutindeni el (Eminescu, p.m.) îşi caută modele şi izvoare".

Această idee, precum şi ideea dependenţei totale a poeziei lui Eminescu de literatura şi „spiritul german", îi provoacă lui I.E. Torouţiu următorul comentariu ironic: „Cu alte cuvinte poetul nostru reprezentativ n-a creat nimic independent, totul este «contopire din spiritul german şi geniul creator al lui Eminescu» prin intermediul «nu numai al uriaşei culturi germane, ci şi a tot ce-i putea mijloci limba germană»" (I.E. Torouţiu, articolul *Eminescu und der deutske geist*, 1936, în 5)… Afirmaţiile lui Ion Sân-Giorgiu îl nemulţumesc pe I.E. Torouţiu, deşi, pe de altă parte, el apreciază primul eseu al lui Ion Sân-Giorgiu (*Mihai Eminescu şi Goethe* 1929), eseu care demonstrează existenţa în poezia lui Eminescu a mai multor influenţe din cultura germană, care nu pot fi contestate.

■

Efectul „Rashomon" şi adevărul despre moartea martirului Mircea Vulcănescu

Isabela Vasiliu-Scraba

Motto: „Mircea Vulcănescu nu e om. E o maşină de exprimat poetic – şi pe înţelesul oricui –, cele mai rigide şi mai anoste cunoştinţe din orice domeniu. E colosal. Ajungi să crezi, ascultându-l, că paşii făcuţi de omenire în domeniul ştiinţei au fost drămuiţi şi struniţi întotdeauna de Dumnezeu, în aşa fel încât descoperirile să nu se poată întoarce împotriva omului" (Teodor Duţu, fost deţinut politic).

Voi începe ilustrarea *efectului Rashomon* cu o părere care, nu se ştie de ce, nu a convenit poliţiei gândirii de pe internet grăbită nevoie mare s-o îndepărteze. Era un comentariu la o emisiunie a lui Radu Paraschivescu având-o ca invitată pe Tatiana Niculescu, scriitoarea care a romanţat viziunea securistă asupra Sfântului Arsenie Boca, practic martirizat[1] de Securitatea comunistă prin schingiuire în noiembrie 1989. Iată opinia ştearsă din umbră în repetate rânduri: „Te ocupi [tu, Radu Paraschivescu] de *no Names* ca Tatiana Niculescu şi *nu promovezi adevărata valoare*, cum este această doamnă, Vasiliu-Scraba, accesată (on-line, să n-avem discuţii!) de zeci de mii de cititori" (Dan Liviu Boeriu). Mai precis, de 52887 de cititori care i-au accesat eseurile pe internet de 182153 ori.

Comentariul trecut pe facebook în aprilie 2022 diferă radical de părerea zisului „dan popescu", încrâncenat cenzor al meu pe youtube, pe facebook şi-n wikipedii, ascuns după mulţime de pseudonime, printre care şi MyComp sau Donarius, sau Accipiter GentilisQ[2]. Pitit după „dan popescu", trecuse pe youtube următorul comentariu, după ce-mi audiase un videoclip: „Scrieţi, scrieţi, că vă citeşte doar soţul!"

Despre cele două opinii divergente, vechii romani ar fi zis „quot homines, tot sententiae", evidenţiind deosebirea firească dintre oamenii care, diferiţi fiind, ajung la păreri foarte deosebite asupra aceluiaşi subiect, uneori chiar contradictorii. Dar, cum latina nu mai este la modă, în loc de QUOT CAPITA, TOT SENSUS, i.e. „câte capete, atâtea păreri", wikipedia indică aici că ar fi vorba de „efectul Rashomon".

Intitulat „Rashomon" după filmul japonez din 1950, „efectul" evidenţiază covârşitoarea diferenţă dintre spusele martorilor unuia şi aceluiaşi eveniment. Aduce oare ceva nou „efectul Rashomon" faţă de vechea şi înţeleapta constatare a latinilor? Desigur, nu! Are doar avantajul noutăţii cu orice preţ şi al tentei cultural-globaliste promovată de grupul celor care au confiscat wikipedia.

Mircea Eliade, „cel mai onorat şi preţuit român din secolul XX", a scris în 1967 *Trepte pentru Mircea Vulcănescu*, citite la câtiva ani distanţă şi de sora filosofului. Renumitul savant şi-a încheiat eseul pe ideea victoriei prietenului său asupra călăilor şi asupra morţii. Însăşi moartea lui Iisus pe cruce îi asigurase lui Mircea Vulcănescu triumful asupra morţii, ca şi altor martiri români, ucişi după gratii în „universităţile lui Teohari Georgescu".

Un fost „profesor" al acestor universităţi, ajuns la Paris, a povestit exilaţilor români despre încarcerarea la temperaturi de îngheţ prin care i-a fost pedepsită lui Mircea Vulcănescu îndrăznela de a-i învăţa la Aiud româneşte pe gardienii maghiari: „A doua zi dimineaţă, Mircea Vulcănescu devenise un sloi de gheaţă, după o noapte petrecută pe un ger de –20 de grade. Aşa l-au aflat *şeful temnicerilor de altă limbă, şi tovarăşii săi,* a doua zi dimineaţa. Ţurţure de gheaţă, cu ochii deschişi, mort cu ochii vii. Se făcu ziuă, dădu soarele. Din ţuţurele cu ochii vii, s-a toropit atunci o lacrimă; apoi alta, alta, prelingându-se şi împreunându-se în sânul mumei-fire cu cele ale osândiţilor de limbă românească, în acea dimineaţă de iarnă, când aceştia şi-au luat rămas bun de la răposatul Mircea Vulcănescu, închinându-se, şoptind: Să-i fie ţărâna uşoară şi Dumnezeu să-i ierte pe călăi – căci numai de la El poate veni iertarea… De la cea mai frumoasă inteligenţă românească pe care norocul m-a învrednicit s-o cunosc."[3]

Din fragmentul citat reiese o părere diferită de cea cunoscută din mass-media oficială, după care filosoful ar fi murit în temniţă sacrificându-şi viaţa ca să salveze un tânăr. Petre Pandrea fusese revoltat la culme de asasinarea după gratii a lui Mircea Vulcănescu, ţinut „dezbrăcat la piele, în Celula Neagră, în plină iarnă" (p. 229).

Cum ani de zile am citit eseistică filosofică în Sala Fondului Secret al Bibliotecii Academiei, ajunsesem să ştiu numele şi lecturile cititorilor din sala de la etaj. Fiindcă materialele consultate erau uneori lăsate pe a doua zi cu fişa cititorului care le solicitase. Aşa i-am reperat pe Handoca şi Ornea, necitind cărţile şi revistele vremii din care să le aflu numele. Aceştia, într-una din însoritele zile ale toamnei anului 1989 îşi povesteau strigând în curtea Bibliotecii, unde mă plimbam într-o mică pauză, cum a murit Mircea Vulcănescu pe cimentul ud al celulei de la Jilava ca să salveze de la moarte un tânăr.

Pe imaginea corpolentului filozof, care a salvat cu propriul trup un deţinut tânăr, avea să tricoteze câţiva ani mai târziu şi corpolentul Andrei Pleşu, într-un interviu difuzat şi răs-difuzat[4]. Imagine cu totul falsă, căci după gratii Vulcănescu ajunsese foarte repede piele şi os, sculptorul Aurel Obreja comparându-l cu „un schelet de biserică arsă".

În secolul XXI a ajuns să fie cunoscută şi părerea lui Ion Halmaghi, născut în America şi repatriat acolo după ce scăpase cu viaţă din „universităţile lui Teohari Georgescu". Mărturia lui diferă radical de cea a „ţipuitorilor" din curtea Bibliotecii Academiei, „oficializată" ulterior. Ion Halmaghi, fost student al lui Mircea Eliade ajuns ca atâţia alţi nevinovaţi în temniţă, a povestit că în celula de pedeapsă de la „universitatea Jilava" – cu fecale, urină si apă pe jos – nu fusese băgat doar Mircea Vulcănescu şi tânărul căruia i-ar fi salvat viaţa culcându-se pe cimentul umed, ci *mai mulţi tineri „studenţi" care-l audiaseră pe filosof.* După ce fuseseră cu sălbăticie bătuţi, au fost cu toţii pedepsiţi să stea zile şi nopţi în picioare în frigul înlemnitor al „Negrei", deoarece profesorul

Vulcănescu a încălcat regulamentul ținându-le prelegeri. Fostul deținut Halmaghi a confirmat adevărul propunerii lui Mircea Vulcănescu de a se întinde pe jos, nemaiputându-se ține pe picioare. Dar, spre deosebire de varianta „oficială", el a mai relatat că *tinerii din celulă n-au fost de acord și că ei l-au susținut* fizic să depășească încercarea care-l adusese la limitele puterii de rezistență pe filosoful care ținuse deținuților de la Aiud o conferință despre sinucidere[5].

În memoriile lui Petre Pandrea aflăm povestită întâmplarea de la Jilava într-un mod asemănător: „Au fost dezbrăcați și lăsați în izmene pe vreme de iarnă, la Neagra, să moară. Crimă cu premeditare... asasinat de deținuți politic necondamnați la moarte. Nu s-au dat însă bătuți. Nu s-au culcat pe ciment ca să capete pleurezie. S-au frecat reciproc pe spinări și pe piept. Mișcare nu se putea face. Au ieșit învinețiți. După câteva zile, Mircea Vulcănescu căpătase febră. Avea pleurezie. A fost internat în Spitalul de la Văcărești. I s-au scos 800 de grame de puroi din plămâni. Organismul rezistent s-a refăcut. Când am intrat eu, bolnav de hepatită infecțioasă..., Mircea Vulcănescu pleca cu duba la Aiud, refăcut" (*Călugărul alb*, p.233).

La colocviul „Mircea Vulcănescu" de la Tecuci, observasem în 2011 și nepotrivirea de dată. Căci întâmplarea de la Jilava fusese în 1951, iar Mircea Vulcănescu a trecut în lumea celor drepți la Aiud în 28 octombrie 1952 (https://www.youtube.com/watch?v=6kuhSDeAnVQ).

Torturat la un moment dat în aceeași serie cu „profesorul" Mircea Vulcănescu, un fost „student" al „Universității Aiud" își amintea următoarea scenă : „Torturarea mea s-a terminat și acum zăceam aruncat într-un colț pe jos. La rând era Mircea Vulcănescu. După ce l-au torturat prin bătaie pe tot corpul (pentru a nu știu câta oară) a căzut în nesimțire. Era plin de sânge. Un țigan robust l-a luat de un picior târându-l pe jos. Capul i se bălăbănea în dreapta și-n stânga ca o minge legată cu o sfoară trasă de un copil... Cum trecea tocmai prin dreptul meu, m-am târât puțin ca să-i îmbrățișez capul și să-l încurajez. Se vedea că nu e mort. Țiganul care îl târa m-a îndepărtat cu o lovitură de bocanc în piept, care mi-a tăiat respirația".[6].

De la studenții „Universității Aiud" știm azi că Vulcănescu remarcase cum guvernanții României subjugate de sovietici disprețuiau valorile culturale românești, făcând să se lățească pseudo-cultura, cum fac și azi urmașii lor de după 1990 grupați în jurul lui Brucan, spre a rămâne la putere. Într-un articol publicat de revista Grupului de Dialog Social fondat de Silviu Brucan, Pavel Câmpeanu, român de origine evreiască, scria că în secția ideologică a CC al PCR nu a pătruns până în mijlocul anilor optzeci nici un etnic român (Revista *22*, Nr.9/ 2001). Or, chiar acestei secții ideologice i-a aparținut „comandamentul efectiv al aparatului de teroare și diversiune, ea fiind „departamentul cel mai apropiat de Kremlin al conducerii PCR" (cf. Ion Varlam, *Pseudo-Romania*, București, Ed. Vog).

Observând, ca și Ion Varlam, că pârghiile puterii au rămas în aceleași mâini în care fuseseră și în „Statul concentrațional comunist" (cf. Mircea Eliade), poetul Mircea Ciobanu a compus după 1990 următoarele versuri, când fostul secretar al lui Ioșca Chișinewski, Paul Cornea, ajunsese sfătuitorul lui Mihai Șora, ministrul educației ce a permis îndepărtarea elevilor români de către colegii lor maghiari din școli ce deveniseră maghiare sub ocupația hortystă (sept. 1940 și nov. 1944): „Cine sînt ei/dacă numele mic le-a fost scris/numai cu partea lui de ocară/ în cartea orașului?// Iată-i cu mâna pe bici/Cu poruncile-n gură,/iată-i stăpâni peste marea cătușă.// N-au arat,/sămânță în brazdă/n-au aruncat,/cântecul lor cel mai lung ridica/în slava batjocurii/ numele plugului.//Iată-i cu mâna pe bici,/cu poruncile-n gură;/iată-i stăpâni peste/marea cătușă"[7]. De unde să bănuiască Mircea Ciobanu că însuși proletcultistul Paul Cornea va conduce un doctorat despre opera sa, dându-și impostura în petec odată cu alcătuirea prefeței la acea lucrare[8].

În opinia lui Ion Varlam, Teohari Georgescu și Alexandru Nikolski erau numele conspirative ale celor doi agenți sovietici care au condus după 6 Martie 1945 Ministerul de interne și Siguranța[9].

Pentru păcălit prostimea, mafia care a confiscat Wikipedia a inventat un pedegree românesc pentru Burăh Tescovici (cf. Radu Teodoru, *România ca o pradă*, Ed. Lucman, 2005, p.292), aka Teohari Georgescu[10], știut fiind că securitatea anti-românească se specializase pe falsificări. Închisorile comuniste au fost desemnate ca „universitățile lui Teohari Georgesu" de către Petre Pandrea, în libertate apărătorul preotului Ion Iovan de la Vladimirești, prima mânăstire desființată, și după gratii, la rândul său, conferențiar în „Universitatea Aiudului".

De la fostul deținut politic Demostene Andronescu aflăm că respectiva „Universitate" ar fi avut, ca să zicem așa, și un „rector", pe profesorul doctor în fizică atomică George Manu. Susținută în 1933, teza de doctorat îi fusese îndrumată de Marie Curie, care-i propusese să rămână să lucreze împreună[11]. Om de vastă cultură științifică și umanistă, profesorul George Manu a preferat cariera universitară din țară. În martie 1948 a fost închis de agenții sovieticilor pentru volumul din 1947, *În spatele Cortinei de fier. România sub ocupație sovietică*, semnat cu pseudonimul Testis Dacicus, volum de negăsit, deși retipărit la București în 2004 de Ed. Kullusys și în 2011 de Ed. „Mica Valahie". La farsa de proces cu verdictul dinainte stabilit de ocupanți, savantul atomist a zis: „Tot ce am făcut a fost pentru a distruge comunismul. Îmi pare rău că n-am reușit" (Gh. Manu). Fusese un „rector" unanim admirat și prețuit, între anii 1954 și 1961 – anul uciderii sale după gratii[12].

Mircea Eliade[13] scrisese într-o revistă de la Paris că „pentru om, libertatea nu poate fi actualizată decât împotriva momentului istoric, împotriva timpului care te silește să faci cutare sau cutare lucru" (rev. *Luceafărul*, Paris, 2 mai 1949).

Un inginer închis la Aiud își amintea că, după niște prelegeri de filozofie medievală, Mircea Vulcănescu subliniase următoarea idee: „drumul către Dumnezeu și pacea Sa trece prin sufletul omului, nu prin cuget, prin mintea sa"[14].

Filosoful ajuns profesor în „universitățile lui Teohari Georgescu" n-ar fi putut niciodată să facă acea confuzie dintre *căldura* inimii și *lumina* inteligenței, care apare într-un citat din călugărul Andrei Scrima, fragment scos la vedere prin lipsa de discernământ a unui universitar ieșean și a unei universitare bucureștene[15]. Iată citatul care putea fi lăsat ascuns în arhivă, să nu ajungă să fie mediatizat printr-o carte, apoi preluat și postat pe facebook: „Există o anumită maturitate a gândirii în care spiritul devine atât de subtil, atât de pătrunzător, atât de deschis oricărei realități, încât ține locul, ca să spunem astfel, inimii. Cunoașterea suplinește atunci afecțiunea: îi înțelegi atât de bine pe oameni, încât îi tratezi cu tot atâta tact și inteligență ca și cum i-ai iubi" (postare la #Andrei Scrima din 24 aprilie 2021).

Ca și „profesorul" Mircea Vulcănescu, „rectorul" Universității Aiud, adică marele fizician descendent din familia Cantacuzinilor, a fost o adevărată enciclopedie în toate domeniile și un erou al moralei creștine, rezistând diabolicelor schingiuiri pentru salvarea sufletului în lumea de dincolo.

Într-una din epistolele primite din țară de Mircea Eliade, sora lui Mircea Vulcănescu îi scrisese în 1978 următoarele: „Când m-am întors, ca și fiul meu cel mare și fiica cea mică a fratelui meu, precum și alți câțiva membri ai familiei mele, de pe meleagurile unde a murit fratele meu, abia atunci am aflat că el pierise cu un an în urmă (...). Nimic nu m-a putut consola (...) până în ziua în care mi-au parvenit „Treptele" pe care le-ați scris pentru fratele meu. Efectul a fost miraculos și fulgerător (...). L-am citit adânc impresionată de nenumărate ori, am ațipit apoi câteva minute, îndată după amiază, când am auzit pe Mircea șoptindu-mi în germană cum a fost la judecata sufletului său: Cum se rugase blând de mântuire („Erloese mich!") și cum toate greșelile i-au fost șterse, au dispărut ca de la sine, la dreapta lor cântărire („Alles loest sich von selbst vor der gespanten Gericht"). „Nu știu de ce mi-a vorbit nemțește" – a mai adăugat ea. „Poate unde citeam, în acea perioadă, foarte mult pe Rilke[16], pe care el și Dan Botta l-au tradus așa de frumos"[17].

ZuZu Caratanase (România) *Incertus II* (2016), xilogravură, 50 x 70 cm

➲

Când, înainte de a pleca la Londra ca ataşat cultural, a scris un text despre Nae Ionescu (1890 -1940), Mircea Eliade citase din spusele Profesorului după care „moartea e o trecere a omului într-o altă condiție cosmică şi o desăvârşire, căci înseamnă o apropiere de Dumnezeu"[18].

Economistul Mircea Vulcănescu – datorită căruia Țara îşi mărise rezerva de aur a Băncii Naționale ca urmare a negocierii plății exporturilor de petrol către Germania (M. Vulcănescu, *Ultimul cuvânt*, Ed. Crater, 2000, p.170) – a fost arestat în 1946 şi închis zece zile la Arsenal, între 18 şi 28 mai 1946.

Fiindu-i plătit în aur petrolul, România terminase războiul cu „cea mai mare rezervă de aur din cursul istoriei sale, peste 230 de tone de aur" consemnase A. Apahideanu, acea rudă cu Mircea Cancicov care a revendicat vila „Cancicov" din Bacău.

Tezaurul Băncii Naționale, de cca 40 de vagoane de lingouri de aur, a fost însuşit de ocupantul stalinist care l-a condamnat pe Mircea Vulcănescu, rearestat în ziua de 30 august 1946, la 8 ani de temniță grea, pentru „aservirea României".

Prin flagranta ei nedreptate, condamnarea din 10 octombrie 1946, pentru „aservire" economică Germaniei şi „dezastrul" României, i-a pricinuit filosofului şi economistului de geniu *declanşarea unui icter mecanic.*[19]. Succesivele amânări ale recursului au fost fructificate de torționarii securisto-comunişti pentru noi anchete prin schingiuiri inimaginabile care l-au îmbolnăvit de tuberculoză. Dintr-un volum cu amintiri din detenție s-a putut afla că în 1947 filosoful era deja suferind de TBC, în urma unor „mari constrângeri" spre a-l forța să semneze descrieri de fapte pe care nu le făcuse[20]. Despre tuberculoza căpătată în 1947 scrie şi soția filosofului. Pe 19 decembrie 1947 ea notează în jurnalul propriu următoarele „îmi spune că el şi-a dat injecțiile, medicamentele şi alimentele unor deținuți ca să le scape viața" (Mărgărita Ioana Vulcănescu).

La rejudecarea procesului, în ziua de *20 dec. 1947, procurorul ceruse achitarea.* Pentru că însuşi ministrul de justiție, Lucrețiu Pătrăşcanu, fusese de părere că Vulcănescu nu trebuie condamnat. Dar Pătrăşcanu a fost măturat de la putere de colonelul sovietic Ana Pauker, născută Rabinshon, fiind înlocuit prin Avram Bunaciu, de origine evreiască. Pe 6 februarie 1948 Mircea Vulcănescu a fost condamnat cu aceeaşi sentință injustă din 1946, deşi, între cele două închisori, cea de la Arsenal şi cea de la Aiud, la solicitarea Ministerului economiei, el ajutase să fie redactate „amendamentele româneşti la clauzele economice ale Tratatului de pace de la Paris" (*Ultimul cuvânt*, Ed. Crater, 2000, p.95), încă valabile pe 15 ianuarie 1948 când Mircea Vulcănescu a ținut discursul său de apărare împotriva unor acuzații strigătoare la cer prin nedreptatea lor. Negându-i-se practic dreptul la contestație, care a fost amânată *sine die,* a fost închis din nou la Aiud. Cu două zile înainte de pronunțarea sentinței finale, pe 4 februarie 1948 se semnase Pactul Molotov - Ana Pauker de aservire economică a României. De atunci Mircea Vulcănescu, martirizat în „universitățile lui Teohari Georgescu", a rămas să fie etichetat drept „criminal de război". În schimb Ana Pauker[21], implicată împreună cu Nikolski în orchestrarea Experimentului Piteşti şi scăpată de pedeapsă datorită prieteniei ei cu Molotov[22], împodobeşte în continuare Ministerul de Externe cu portretul ei.

Note

1 vezi Isabela Vasiliu-Scraba, https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/isabelavs-martiriul7-boca/.

2 Wikipedistul „Cezărică" a avut buna idee să introducă fişa „Mircea Eliade, *O fotografie veche de 14 ani*" în Wikipedia.ro, conspectând opinii despre povestire din sursele mai la vedere, printre care şi părerile acad. Eugen Simion. La încercarea de a adăuga un link cu noua mea interpretare publicată în *Acolada*, 12/ 2020, un „Donarius" a îndepărtat-o după trei minute, îndată ce a sesizat numele autoarei, fiindcă în 3 minute nu a putut ghici ideile cuprinse în exegeza propusă (https://isabelavs2.wordpress.com/mircea-eliade/isabela-vasiliu-scraba-fotografie-mircea-eliade/). După vreo cinci ore, wikipedistul „Donarius" a motivat ştergerea şi ştampilarea ca „spam", scriind la *Discuții* că Isabela Vasiliu-Scraba n-ar aduce nici o noutate, „reluând interpretările existente deja în articolul din Wikipedia" (Donarius, 13 dec. 2020, 19:18). Cum în cinci ore este posibil să fi parcurs conținutul ideatic al noii mele interpretări, reproşul că au fost reluate interpretările existente s-a ivit probabil din neputința de a deosebi între noua hermeneutică bazată pe ideea unui Dumnezeu viu acționând în lume şi afirmația lui Eugen Simion după care tema nuvelei ar fi Dumnezeu „ca şi mort pentru lume". De unde reiese că Wikipedia dă „ucazuri" de interpretare prin analfabeți funcționali care nu pricep nimic din ce citesc. Încrâncenarea lui Donarius împotriva scrisului meu s-a mai văzut la distanță de o lună când a venit cu noi aşa-zise argumente pentru reîndepărtarea textului *Harismele Duhului Sfânt şi fotografia „de 14 ani"*. Întâi l-a „identificat ca vandalism", cf. Donarius, 23:21, 14 ian.2021, identificarea ca „spam" fiind deja invocată pe 13 dec. 2020. Apoi, fără nici o argumentare, a decretat că hermeneutica mea la nuvela *O fotografie veche de 14 ani* ar „promova teoria conspirației" (cf. Donarius, 23:27, 14 ian 2021). După ce-au mai trecut două zile, acelaşi Donarius pitit acum după pseudonimul „Accipiter GentilisQ" a propus spre ştergere fişa „Isabela Vasiliu-Scraba" din Wikipedia, vezi nota 5 din interpretarea mea la *Dayan*, https://isabelavs2.wordpress.com/mircea-eliade/isabela-vasiliu-scraba-dayan-transparenta-matematica-a-realitatii/). Citind în confiscata wikipedie aşa-zisele argumente de cenzurare, se poate presupune că în zilele noastre s-a împlinit profeția Sfântului Arsenie Boca: „Cei slabi, nimicnici şi fățarnici vor crede că numai ei sînt atotputernici şi atoateştiutori" (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Miracolul Bisericii de la Drăgănescu şi o profeție a Sfântului Arsenie Boca*, https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/isabelavs-bisericadraganescu11/).

3 vezi prefața lui Titus Bărbulescu la vol. Mircea Vulcănescu, *Războiul pentru întregirea neamului*, Bucureşti, Ed. Saeculum I.O., 1999, p.17.

4 vezi vol. Isabela Vasiliu-Scraba, *Contextualizări. Elemente pentru o topologie a prezentului*, Slobozia, 2002, p.47.

5 vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Harismele Duhului Sfânt şi fotografia „de 14 ani",* din rev. *Acolada*, Satu Mare, 12/ 2020

6 vezi N. Crăcea, *Mărturii din iadul temnițelor comuniste.*

7 vezi Mircea Ciobanu, *Cântec*, în vol. *Anul tăcerii*, Bucureşti, Ed, Vitruviu, 1997, p. 78.

8 vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Poet la vremea lui Ahab. Poezii încifrate de Mircea Ciobanu şi salvatoarea neînțelegere a criticului Marian Popa*, https://isabelavs2.wordpress.com/articole/isabelavs-ciobanu10mirceapoezii/.

9 vezi Ion Varlam, *Pseudo-România*, Bucureşti, Ed. Vog, 2004, pp. 320-321.

10 „Teohari Georgescu locuieşte pe aceeaşi stradă cu mine" – scria Petre Pandrea care locuia pe Str. Sandu Aldea. „Dar nu îndrăzneşte să ridice capul când mă vede. Circulă ca o stafie obeză, într-o maşină mică, ducându-l dimineața la munca de jos a unei edituri şi se strecoară la ora 17 în casa oblonită, înconjurată cu garduri zăbrelite de fier" (*Memoriile mandarinului valah*, jurnal 1957-1958 vol. II, Bucureşti, Ed. Vremea, 2012, p. 235).

11 vezi Fabian Seiche, *Martiri şi mărturisitori români din secolul XX*, Făgăraş, 2014, p.332.

12 D. Andronescu, *Reeducarea de la Aiud*, Bucureşti, 2009.

13 Mircea Eliade nota într-o epistolă următoarele: „Ştiu că după moartea mea voi fi recunoscut, oficial, şi de neamul din care fac parte. Şi asta mi-e destul" (16 iunie 1970). M. Eliade a fost, într-adevăr, recunoscut de universitarul Petru Ursache şi de încă alți câțiva, să-i numeri pe degetele de la o mână. Oficialii culturii comuniste şi post-comuniste, cu toții aflați în rândul adoratorilor lui Zigu Ornea, cel care l-a băgat pe Noica în temniță, nu l-au recunoscut pe Eliade nici post-mortem. Ei doar s-au străduit, prin mass-media oficială, „să-l cocoațe" (apud. P. Ursache) deasupra marelui Eliade pe micul său turnător, Ioan Petru Culianu (https://isabelavs2.wordpress.com/mircea-eliade/isabelavs-culianugonflat19/) . Din cele scrise de arhivistul Florin Cîntec aflăm că în nedreapta acuzare a lui Mircea Eliade, unica aşa zisă „dovadă" a fost extrasă de Florin Țurcanu dintr-un dosar încă secret (nr. 573). Ea provine dintr-o declarație scrisă foarte probabil în urma schingiuirilor de arestatul Radu Gyr. Amintind despre această aşa-zisă „dovadă", Florin Cîntec observa cu justețe „*surprinzătoarea amabilitate a SRI-ului de a-i pune la dispoziție aceste dosare secrete domnului Țurcanu*" (Florin Cîntec, *Corespondența Mircea Eliade - Radu Gyr*, în rev. *Origini. Romanian Roots*, vol. XIII, no. 6-7-8/ 132-133-134, June-July-August 2008, Norcross, Georgia, SUA, numărul dedicat lui Mircea Eliade, p. 29). Florin Cîntec, fost bursier Fulbright care a cercetat la Regenstein Mircea Eliade Papers, mai notează că „ar fi fost interesant dacă Țurcanu ar fi oferit mai multe detalii despre conținutul dosarului 573 citat. Era dosarul întocmit lui Mircea Eliade sau lui Radu Gyr? Pentru că oricum trebuie să fie vorba de un dosar construit pe baza documentelor Siguranței, dar prelucrat apoi de Securitate pentru a fi folosit ori împotriva unuia, ori a celuilalt" (Florin Cîntec, ibid., p.30).

14 Teodor Duțu, *Apropouri penitenciare*, 1999.

15 Numele ei este Dana Jalobeanu, amatoare, ca si „Donarius"/ „Accipiter GentilisQ", să facă dispărut eseul *Harismele Duhului Sfânt şi fotografia „de 14 ani"* din pagina de Facebook „Alege filosofia" (18 oct. 2022)

16 vezi Rilke, *Poeme în tălmăcirea lui M. Vulcănescu, 1943-1945*, Ed. Paideia, Bucureşti, 1991.

17 vezi Mihaela Vulcănescu, oct. 1978, la p.94 din vol. *Mircea Eliade şi corespondenții săi*, vol. 5, Criterion Publishing, 2007.

18 vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Demnitatea metafizică a narațiunii: Mircea Eliade, „La Țigănci"*, fragmentar pe hârtie în rev. *Acolada*, Satu Mare, anul XIV, nr.11/ 156, noiembrie 2020, p.13: https://isabelavs2.wordpress.com/mircea-eliade/isabela-vasiliu-scraba-proza-mircea-eliade-la-tiganci/ .

19 Mircea Vulcănescu, *Ultimul cuvânt*, Ed. Crater, 2000, p.11.

20 pr. N. Grebenea, *Amintiri din întuneric*, vol. I-II, Bucureşti, 1997, citat şi în eseul: Isabela Vasiliu-Scraba, *Cenzurarea cripto-comunistă a monografiei lui Mircea Vulcănescu despre Nae Ionescu scrisă în 1941-1945 şi publicată în 1992, sau, „Contra factum non valet argumentum"*, din rev. *Acolada*, Satu Mare, 10/ 2020, https://isabelavs2.wordpress.com/mircea-vulcanescu/contra-factum-non-valet-argumentum/.

21 Iată ce scria Petre Pandrea în jurnalul său din 1958: „Ana Pauker îşi plimbă azi hoitul pe străzile Capitalei în scuipatul general, şi, răsuflând ca o balenă, înoată greu în latrina disprețului public" (*Memoriile mandarinului valah*, jurnal 1957-1958 vol. II, Bucureşti, Ed. Vremea, 2012, p. 235; a doua arestare a lui Petre Pandrea a fost între 23 august 1958 şi 1964).

22 vezi Denis Deletant, *Securitatea şi disidența în România*, 1998, p. 59 şi Denis Deletant, *România sub regim comunist*, Bucureşti, 1997.

■